

Sygnatura akt III C 3460/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 6 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: sędzia Grażyna Sienicka

Protokolant: stażysta Krzysztof Klak

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2022r.

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa Aresztowi Śledczemu w S.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. odstępuje od obciążania pozwanego kosztami postępowania;
3. przyznaje radcy prawnemu L. B. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 1 476 (tysiąca czterystu siedemdziesięciu sześciu) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi R. K. (1) z urzędu.

Sędzia Grażyna Sienicka

Sygn. akt III C 3460/18

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

10 sierpnia 2018 roku R. K. (1) wniósł przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w S. pozew o zapłatę kwoty 10 000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2018 roku, a także złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 29 listopada 2017 roku został zatrzymany i dowieziony do Aresztu Śledczego w S. celem odbycia kary pozbawienia wolności i z powodu zaniedbań zaistniałych w pozwanej jednostce, jego stan zdrowia uległ pogorszeniu, które nie nastąpiłoby, gdyby zapewniono mu należyty dostęp do świadczeń medycznych. Powód wywodził słuszność swojego roszczenia z zarzutu braku rehabilitacji, pomimo ustalonego terminu, upadku na terenie Aresztu Śledczego w S. i wywołanego nim pogorszenia stanu zdrowia oraz braku odpowiedniej opieki medycznej.

Postanowieniem z dnia 29 października 2018 roku Sąd Rejonowy w Goleniowie stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także obciążenie powoda kosztami procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że R. K. (1) podczas pobytu w Areszcie Śledczym w S. był

objęty właściwą opieką medyczną, zgodnie z potrzebami zdrowotnymi i pozostawał pod opieką lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, jak również lekarzy specjalistów: ortopedy oraz chirurga.

Stan faktyczny.

Wyrokiem z dnia 23 września 2014 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie skazał R. K. (1) na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt III K 208/14), zaś wyrokiem z dnia 21 marca 2017 roku Sad Rejonowy Szczecin-P. i Zachód S. skazał R. K. (1) na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt IV K 419/16).

W okresie od dnia 29 listopada 2017 roku do dnia 16 lutego 2018 roku R. K. (1) przebywał w Areszcie Śledczym w S..

Niesporne.

Podczas rozmowy wstępnej, przeprowadzonej w dniu 29 listopada 2017 roku, przez J. K. R. K. (2) określił swój stan zdrowia, jako zły i wskazał na niepełnosprawność biodra, oświadczył, że leczył się neurologiczne z uwagi na padaczkę poalkoholową oraz, że korzystał z leczenia odwykowego w jednostce Monaru w L.

w latach 2000/2001. Przyznał również, iż nadużywa alkoholu i występują u niego objawy określone w wywiadzie, jako : „odstawienia, Urwanych filmów, picia porannego”.

W wywiadzie R. K. (2) nie zgłaszał skarg ani próśb.

Dowód: teczka osobopoznawcza k. 74;

karta rozmowy wstępnej z dnia 9 października 2018 roku, k. 76 -78.

30 listopada 2017r. dokonano oceny sanitarno-epidemiologicznej R. K. (2), w której odnotowano, iż osadzony utyka na lewą nogę, potwierdzono uzależnienie od alkoholu, palenie papierosów w liczbie 10-20 dziennie, używanie amfetaminy w wieku 21-23 lat i negowanie używania narkotyków w chwili badania. W dalszej części oceny odnotowano:

- bóle lewego stawu biodrowego i jego zmiany zwyrodnieniowe,
- bóle kręgosłupa i lewego kolana,
- deklarowanie przez osadzonego fakt zakwalifikowania do operacji wszczepienia protezy stawu,
- deklarowanie przez osadzonego faktu poruszania się w domu o kulach,
- zespół zależności alkoholowej – alkohol pił codziennie w ilości 0,7 l wódki dziennie,
- bezsenność i lekki niepokój psychiczny,

W części wywiadu „Odchylenia w badaniu przedmiotowym” zapisano:

- lekkie drżenie mięśniowe,
- otyłość,
- utyka na lewą nogę,
- porusza się samodzielnie.

U R. K. (2) rozpoznano ZZA – objawy abstynencyjne oraz zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu biodrowego. Zalecono: relanium, vit B1, magnez, ketonal oraz konsultację psychiatryczną.

Dowód: ocena sanitarno-epidemiologiczna k. 82-83.

Decyzją Komisji Penitencjarnej z dnia 6 grudnia 2017 roku R. K. (1) został skierowany do odbycia kary w jednostce penitencjarnej z oddziałem terapeutycznym w związku z uzależnieniem od alkoholu.

Dowód: decyzja komisji penitencjarnej z dnia 6 grudnia 2017 roku, k. 80.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w G. z dnia 21 sierpnia 2018r. R. K. (1) został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i niepełnosprawność uznano za istniejącą od 28 września 2001r. Datę ustalenia stopnia niepełnosprawności oznaczono na 30 maja 2018r. wśród wskazań wymieniono: zatrudnienie w warunkach pracy chronionej, naukę zawodu, konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze i techniczne – wg zaleceń lekarza specjalisty, korzystanie z systemu środowiskowego wsparcia samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki – wskazane zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k. 31;

akta osobowe R. K. (1), k. 75;

opinia o skazanym z dnia 8 lutego 2018 roku, k. 79;

opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii k. 232-234.

W dniu 4 stycznia 2018 roku wykonano zdjęcie rtg lewego stawu biodrowego – wykonany obraz sugerował zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe.

11 stycznia 2018 roku R. K. (1) konsultowany był przez ortopedę, który zlecił stosowanie niesterydowych leków zapalnych do czasu leczenia operacyjnego biodra.

Ze względu na brak poprawy po leczeniu farmakologicznym, lekarz zlecił dodatkowo zabiegi fizjoterapeutyczne w terminach: 8 czerwca 2018 roku, 12 września 2018 roku oraz 17 października 2018 roku.

14 lutego 2018 roku, podczas doprowadzania przez wychowawcę do pokoju przesłuchań celem wyrobienia dowodu osobistego, R. K. (1) upadł, doznając potłuczenia i urazu stawu kolanowego. Po wykonaniu badania rtg nie stwierdzono żadnych zmian patologicznych. W dniu 16 lutego 2018 roku wykonano zdjęcie rtg lewego stawu kolanowego, które nie wykazało uchwytnych kostnych zmian urazowych.

Podczas pobytu w Areszcie Śledczym w S. R. K. (1) wielokrotnie korzystał z porad lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, kilka razy korzystał z porad lekarza ortopedy oraz lekarza chirurga.

Dowód: książka zdrowia osadzonego, k. 81 – 95;

zeznania J. A., k. 161-162;

książka zdrowia osadzonego, k. 186 – 214;

opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, k. 232-234;

zdjęcie rtg z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 263-265.

16 lutego 2018 roku R. K. (1) został przeniesiony do Zakładu Karnego w N.. Wyznaczono mu celę na trzecim piętrze.

Areszt Śledczy w S. nie przekazał Zakładowi Karnemu w N. informacji o terminach zabiegów ustalonych na dzień: 8 czerwca 2018r. , 12 września 2018r. oraz 17 października 2018r.

Dnia 18 maja 2018 roku R. K. (1) złożył skargę dotyczącą opieki medycznej w Areszcie Śledczym w S.. Pismem z dnia 18 lipca 2018 roku Dyrektor Aresztu Śledczego w S. poinformował R. K. (1), że skarga jest niezasadna.

W piśmie wskazano, że leczenie było podejmowane zgodnie ze współczesną sztuką lekarską oraz adekwatnie do stanu zdrowia i zgłaszanych dolegliwości.

Kolejna skarga R. K. (1) w zakresie uniemożliwienia mu rehabilitacji została uznana za zasadną przez Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w S..

19 września 2018 roku R. K. (1) był konsultowany ortopedycznie w Zakładzie Karnym w N. i wyznaczono mu rehabilitację w Zakładzie Karnym w Ł.. Pismem z dnia 26 września 2018 roku administracja Zakładu Karnego w N. zwróciła się Dyrektora Zakładu Karnego nr 2 w Ł. o wyznaczenie terminu przyjęcia R. K. (1) do oddziału rehabilitacyjnego.

R. K. (1) odmówił pobytu w oddziale rehabilitacyjnym Szpitala Zakładu Karnego w Ł..

Dowód: pismo Dyrektora Aresztu Śledczego w S. z dnia 18 lipca 2018r.
k. 10;

pismo Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w S. z dnia
17 października 2018 roku, k. 46;

pismo z dnia 26 września 2018 roku, k. 96;

opinia o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności, k. 96 verte;

karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 216 -217;

opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, k. 232-234.

W dniu 2 sierpnia 2018 roku R. K. (1) zwrócił się do Kierownika Ambulatorium przy Zakładzie Karnym w N. o adresy jednostek penitencjarnych, w których są przeprowadzane rehabilitacje i operacje stawów biodrowych, a także opisanie prześwietlenia klatki piersiowej.

Dowód: podanie R. K. (1) z dnia 2 sierpnia 2018 roku, k. 11.

W okresie od 2 do 10 czerwca 2019r. R. K. (1) przebywał na Oddziale Neurologii Szpitala Wojewódzkiego w K. z powodu udaru niedokrwiennego mózgu, w wyniku którego wystąpił u niego niedowład spastyczny połowiczny lewostronny. Zastosowano leczenie trombolityczne i uzyskano poprawę stanu neurologicznego. W dniu wypisu odnotowano wobec niego niedowład połowiczny lewostronny, 4/5 w skali L.. W czasie pobytu w szpitalu opisywano dolegliwości R. K. (1) ze stawu biodrowego lewego oraz ograniczenie sprawności ruchowej z tego powodu. Doznany udar mózgu spowodował osłabienie mięśni kończyn lewych oraz ich wzmożone napięcie, co mogło wpłynąć na ograniczenie ruchomości i nasilenie przykurczu w lewym stawie biodrowym. Wśród modyfikowalnych przyczyn powstania udaru wymieniono: nadciśnienie tętnicze, miażdżycę tętnic szyjnych, nikotynizm, uzależnienie od nikotyny, zespół zależności alkoholowej.

Z medycznego punktu widzenia R. K. (1) prowadził niehigieniczny tryb życia, który może być przyczyną schorzeń i problemów zdrowotnych.

W okresie od dnia 10 czerwca 2019 roku do dnia 25 listopada 2019 roku R. K. (1) przebywał w Oddziale dla Przewlekłe (...) Szpitala i (...) Zakładu Karnego w C.. Rozpoznano stan po udarze niedokrwiennym mózgu z następczym

niedowładem połowicznym lewostronnym, nadciśnienie tętnicze, chorobę zwyrodnieniową stawu biodrowego lewego, nikotynizm, miażdżycę tętnic szyjnych, uzależnienie mieszane, zaburzenia nerwicowe.

Skarga R. K. (1), w której wskazywał na nieprawidłowości związane z jego leczeniem w Zakładzie Karnym w Czarnym, została uznana za niezasadną.

Dowód: pismo z dnia 5 maja 2020 roku k. 184,

karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 216 -217,

opinia biegłego neurologa k. 325 – 331.

R. K. (1) podczas pobytu w Areszcie Śledczym w S. w okresie od dnia 29 listopada 2017 roku do dnia 16 lutego 2018 roku był w sposób prawidłowy leczony środkami farmakologicznymi. N. zabiegów fizjoterapeutycznych w terminach 8 czerwca 2018 roku, 12 września 2018 roku oraz 17 października 2018 nie miało wpływu na pogorszenie stanu zdrowia R. K. (1). Niepodjęcie przez R. K. (1) leczenia na oddziale rehabilitacyjnym Szpitala Zakładu Karnego w Ł. bezpośrednio przyczyniło się do pogorszenia stanu zdrowia w postaci utrwalonego przykurczu lewego stawu biodrowego. Ze względu na aktualny stan zdrowia wnioskodawcy, a zwłaszcza przebyty udar mózgu z niedowładem połowicznym lewostronnym, który jest przeciwwskazaniem do wszczęcia protezy stawu biodrowego, R. K. (1) nie może być leczony operacyjnie.

Utrwalony przykurcz stawu biodrowego występuje u pacjentów ze zmianami zwyrodnieniowymi, a przebyty wylew krwi do mózgu nasila ten przykurcz.

Dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii k. 232-234;

uzupełniająca opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii k. 270-271.

Przebyty udar powoduje niemożność przeprowadzenia operacji wszczęcia endoprotezy przez okres 6-12 miesięcy, co jest uzależnione od stanu pacjenta. Zdarza się również, że stan związany z przebyłym udarem dyskwalifikuje pacjenta do takiej operacji, zwłaszcza jeżeli udar wystąpił po tej samej stronie ciała, po której ma być przeprowadzana operacja wszczęcia endoprotezy, co wiąże się m.in. z trudnościami prowadzenia rehabilitacji po takim zabiegu.

Dowód: ustna uzupełniająca opinia biegłego neurologa k. 431-432.

Rozważania.

Powództwo R. K. (1), wywiedzione z treści przepisu art. 417 k.c. w związku z art. 448 k.c. , art. 23 i 24 k.c. okazało się niezasadne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Odpowiedzialność przewidziana w art. 417 k.c. jest odpowiedzialnością za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie „przy wykonywaniu władzy publicznej”. Wykonywanie funkcji władzy publicznej łączy się co do zasady z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Jednocześnie w doktrynie i judykaturze prawa cywilnego wskazuje się, że tylko wówczas mamy do czynienia z wykonywaniem władzy publicznej, gdy brak jest formalnej równości stron. Wykonywanie władzy w tym sensie może mieć postać nie tylko wydania decyzji (orzeczenia), lecz także faktycznej ingerencji w sferę praw jednostki, na przykład użycia przymusu zarówno w stosunku do majątku, jak i osoby.

W niniejszej sprawie powód wiązał obowiązek naprawienia szkody przez pozwanego z jego działalnością, polegającą na stosowaniu kary pozbawienia wolności.

Ta sfera działalności publicznej niewątpliwie stanowi przejaw władzy publicznej, albowiem nie należy ona do sfery aktywności innych podmiotów i charakteryzuje ją władcze działanie funkcjonariuszy publicznych, jakiemu poddany

jest osadzony. Z tego względu odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa za szkodę (zarówno majątkową, jak i niemajątkową) wyrządzoną w związku z wykonywaniem podlega ocenie w świetle przepisu art. 417 k.c.

Analiza tego przepisu w kontekście pozostałych przepisów regulujących odpowiedzialność deliktową wskazuje, że przesłankami odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa są: powstanie szkody, wyrządzenie szkody czynem niedozwolonym polegającym na bezprawnym działaniu lub zaniechaniu podmiotu wykonującego w imieniu Skarbu Państwa władzę publiczną, normalny związek przyczynowy pomiędzy tak rozumianym czynem niedozwolonym a powstaniem szkody.

Podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 417 k.c. jest szkoda, przy czym pojęcie szkody obejmuje uszczerbek zarówno w dobrach majątkowych, jak i w przypadkach określonych w ustawie – w dobrach niemajątkowych.

Z kolei art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 k.c. stosuje się.

Przepis ten jest ściśle związany z przepisami art. 23 i 24 k.c. Stosownie do dyspozycji art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. W myśl natomiast art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Przepis art. 24 § 1 k.c. przewiduje, iż osoba, której dobra osobiste zostały naruszone, może żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny na zasadach określonych w kodeksie cywilnym. Przepis ten odsyła więc do dyspozycji przytoczonego wyżej art. 448 k.c.

Zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego uzależnione jest od oceny sądu opartej na analizie wszelkich okoliczności konkretnej sprawy. Konieczne jest przy tym ustalenie, że doszło do bezprawnego naruszenia dobra osobistego oraz zaistnienia krzywdy po stronie osoby, której dobro osobiste zostało naruszone. Rozważenia zatem wymagało, czy w czasie pobytu powoda w pozwanym Areszcie Śledczym w S. zostały naruszone w sposób bezprawny jego dobra osobiste.

Zgodnie z art. 102 pkt 1 k.k.w. skazany ma prawo do odpowiedniego ze względu na zachowanie zdrowia wyżywienia, odzieży, warunków bytowych, pomieszczeń oraz świadczeń zdrowotnych i odpowiednich warunków higieny.

Powód wywodził słuszność swojego roszczenia z zarzutu braku rehabilitacji, pomimo ustalonego terminu, upadku na terenie Aresztu Śledczego w S. i wywołanego nim pogorszenia stanu zdrowia oraz braku odpowiedniej opieki medycznej.

Powód w toku postępowania wykazał, że rzeczywiście miała miejsce sytuacja, gdy przetransportowanie go do Zakładu Karnego w N., bez przekazania tamtejszej administracji danych o wyznaczonych terminach rehabilitacji, spowodowało utratę dostępu do tego świadczenia, jednakże nie dowiódł, że spowodowało to pogorszenie jego stanu zdrowia. Z opinii biegłych sądowych wynika, że kapitalne znaczenie dla pogorszenia jego kondycji miały czynniki niezależne od staranności Skarbu Państwa takie jak nadwaga, nadciśnienie, alkoholizm, używanie tytoniu, brak dokumentacji medycznej z okresu poprzedzającego osadzenie czy odmowa uczestniczenia w rehabilitacji w jednostce w Ł., która została mu zaproponowana.

Podobnie należy ocenić sytuację dotyczącą upadku R. K. (1) – nie zostało wykazane czy było to zdarzenie związane z jakimkolwiek zaniedbaniami Skarbu Państwa czy też wywołane nieskoordynowanym ruchem powoda, który był czynnikiem niezależnym od staranności pozwanego.

Żadna z przeprowadzonych opinii biegłych nie potwierdzała zarzutu powoda, iż wskutek bezprawnego pozbawienia pozwanego dostępu do świadczeń medycznych, stan jego zdrowia uległ pogorszeniu. Zgromadzona w aktach dokumentacja medyczna potwierdza stanowisko pozwanego, iż powodowi umożliwiano dostęp do świadczeń medycznych i lekarstw stosownie do zgłaszanych przez niego dolegliwości.

Nie powiodła się również próba wykazania, iż za pogorszenie stanu zdrowia odpowiadał stres, jakiemu powód był poddany. Z opinii biegłej z zakresu neurologii wynika, że wprawdzie fakt pozbawienia wolności niewątpliwie poziom stresu podnosi, jednakże nie każdy osadzony doznaje z tego powodu udaru. Jak słusznie zauważono w Postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 6 maja 2019r. , II AKZw 395/19, KZS 2019, nr 5, poz. 53 stres związany z osadzeniem należy do naturalnych konsekwencji wynikających z pozbawienia wolności w warunkach tymczasowego aresztowania.

Z tych też względów Sąd oddalił powództwo w całości nie znajdując przejawów bezprawności działania pozwanego.

Odnosząc się do treści wiadomości mailowej pełnomocnika powoda z dnia 23 maja 2022r. tj. daty, w jakiej przewodnicząca zamknęła rozprawę po przeprowadzeniu ustnej uzupełniającej opinii biegłego oraz przesłuchaniu świadka należy wskazać, że posiedzenie rozpoczęło się o godzinie 9.30, połączenie zdalne nawiązał zarówno pełnomocnik pozwanego, jak i biegła D. R., zaś mail pełnomocnika powoda wpłynął o godzinie 11.31 tj. 9 minut przed zakończeniem posiedzenia, które ogółem trwało 140 minut. Na stronie internetowej Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie znajduje się zakładka „Wideokonferencje i rozprawy zdalne”, w której podane są informacje oraz nr telefonu i adres mailowy do kontaktu w przypadku trudności z uzyskaniem połączenia, jednakże pełnomocnik powoda nie wskazał jakie akty staranności podjął w celu usunięcia przeszkody dla stawiennictwa na posiedzeniu. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że czas trwania posiedzenia pozwalał na dotarcie do sądu albowiem posiedzenie zostało wyznaczone w sali rozpraw, tam się również odbywało i tam stawiał się wezwany świadek, który nie miał możliwości skorzystania z połączenia online.

W analizowanej sprawie powód był reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zgodnie z § 8 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019r. poz. 68). stawka minimalna opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego przy wartości przedmiotu sporu powyżej 5 000 do 10 000 wynosi 1 200 zł.

Stosownie do § 2 ust. 3 powołanego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Z tych też względów, mając na uwadze, że powód przegrał sprawę, przyznano pełnomocnikowi z urzędu od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie wynagrodzenie w kwocie 1 476 zł stanowiącej równowartość kwoty 1 200 zł podwyższonej, zgodnie z § 4 ust. 3 przywołanego Rozporządzenia – o 23 % tj. stawkę należnego podatku VAT.

W pkt 2 wyroku Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania, przyjmując, że decyzję w tym zakresie uzasadnia trudna sytuacja finansowa oraz zdrowotna powoda.

Sędzia Grażyna Sienicka